

mám v hotovosti. Ostatní peníze ve směnárnách neměli, prý je zakázané je vyvážet.

Vydáváme se k ubytování. Bohužel pro Marka to je do kopce. Hodně do kopce. Zrovna se hraje fotbal, a tak všichni oslavují každý gól a střílí i petardy. Myslím, že takhle se u nás v Čechách neprožívají ani zápasy reprezentace, natož nějaké místní zápasy. Ale Brazilci jsou asi temperamentnější národ. Ubytování po několika zeptáních se místních najdeme. Musíme jít velmi úzkou uličkou. Čeká na nás již majitelův syn. Trochu jsme se opozdili oproti původnímu času příjezdu, který jsem nahlásila, ale bohužel jsem jim to neměla jak dát vědět. Bydlí tu s námi ještě jeden čínský pár. Je zde vše, co potřebujeme, postel, kuchyň, koupelna a krásný výhled. Já ulehám brzo do postele, jsem unavená, přece jen nespaní není tak snadné. Marek ještě chvíli ponocuje, je na mobilu a dopisuje blog.

**„JEDINÁ CESTA, KTERÉ BUDETE LITOVAT,
JE TA, KTEROU NEPODNIKNETE.“**

24. 10. MĚSTO RIO DE JANEIRO

Ráno se budím brzo a nechávám Marka trochu dospat. Chvilí nám trvá, než se vyprdelíme, a já začínám mít docela hlad. Naštěstí poté, co sejdeme z kopce, objevíme pekárnu, kde si vybíráme jídlo. Stane se z toho „náš“ podnik, protože tam budeme jíst poměrně často. Velmi nám tam chutná a ceny jsou nízké. Je to jedno z nejbližších jídel k našemu ubytování. Razíme do města, pešky, abychom co nejvíce poznali

okolí. Dojdeme až k moderní budově muzea, kde si dáme malý oraz. Mají zde velmi krásné divadlo. Markovi se spustí rýma, a tak zabloudíme i do lékárny. Před přechodem se u něj zastaví pán a začne mu čistit boty, radím mu, ať se nenechá, že to pak bude muset zaplatit. Nakonec to skončí tak, že nám skočí zelená a musíme jít, a tak má Marek čistou pouze jednu botu a pán je naštvaný, že mu Marek nic nezaplatil. Procházíme i parkem, který jsme cestou z letiště jenom proletěli. Je zde přístav s loděmi a pravděpodobně tu bude nějaký festival, staví se tu velká stage. Procházkou se poté vrátíme „domů“. Když cestuji, místo, kde zrovna přespávám, nazývám domovem.

25. 10. PLÁŽ COPACABANA

Dneska navštívíme pláž Copacabana. Od roku 2012 se jedná o památku UNESCO. Pláž je dlouhá čtyři kilometry a je považována za jednu z neznámějších na světě. Studuji na internetu dopravu a nakonec zvolíme oranžové metro a vystoupíme na zastávce kousek od pláže. Mám hlad. Klasika. Vždyť jsem už pár hodin nejedla. Koukáme na hamburger za 180 korun, který nás odradí. Nakonec najdeme útulnou jídelnu. Ukazuji na obrázek, na kterém jsou hranolky a maso. Po chvíli nám číšník přinese talíř rýže, každému talíř masa s osmaženou cibulku, omáčku z černých fazolí a studené špagety. No co, neprotestujeme a pustíme se do jídla, když už to donesl. Trochu se bojím, že za to pak jen o dost více zaplatíme. Jídlo je výborné, dokonce i ty černé fazole mi chutnají. Ale je toho tolik, že řeším dilema, zda to tam nechat, nechat si to zabalit anebo se přecpat. Mírně